

Časopis s podobami za slovensko mladino.
S prilogo „Angelček“.

Štev. 3.

V Ljubljani, dne 1. marca 1907.

Leto XXXVII.

Po pomlad!

Mi gremo po njo, mi gremo po njo,
po zlato, po rožno pomlad,
kot ptičke gredó, kot ptičke gredó
jeseni čez morje po njo.

Pod palmo pomlad tam rožna sedi
in venec na glavi ima —
oj, očka preljubi, o mamica vi,
po pomlad zdaj pojdemo mi!

Ej, v kočah tam zlatih zamorci sedé,
pa dajo srebra nam, zlata,
pa dajo oranž nam torbe težké,
orehov pa merici dve.

Ko Velika noč nam stopi z nebá,
s pomladjo se vrnemo mi,
potice orehove, pirhi — hm, da,
nas čakali bodo doma.

Mi gremo po njo, mi gremo po njo,
po zlato, po rožno pomlad!
Ko vrnemo se — radost se glasno
pred nami razlegala bo.

Jož. Vandot.

Uteha.

Ne jokaj, ne jokaj, ne toži mi več,
na križ tja poglej, kjer je Kriste
razpet in raztepen in ves krvaveč,
za té iz ljubezni prečiste.

Ne jokaj, ne jokaj, ne toži poslej,
naj nádeja v srce tí stopi,
na križu le ti Rešenika poglej,
v njegovo trpljenje se vtopi.

Saj On, ki pod nebom še ptiče živi,
s trpljenjem le k sebi te vabi,
za tugo veselje ti spet obnovi —
le tega, le tega ne zabi!

Ljudmila Modičeva.